Jrca initiũ

tractatus obligatorioꝝ: Queritur p̄mo q̄re iste tractatus ⁊ sequentes sequũtur p̄cedētes
Dōm ꝙ ideo qꝛ p̄cedētes tractatus subordinant̄ veteri logice cũ in eis determiet̄ de ꝓprietatibus termioꝝ q̄ termini sunt ꝑtes argumētatōis. sed tres vltimi subordinant̄ noue logice. qꝛ hic determinat̄ de q̇bus dā argumentatōibꝫ. vl' de hijs q̄ statim in argumētatione ordinat̄. simpl'r aũt ē añ ꝯpositũ. iō pꝫ rō ordis. Sꝫ rō istoꝝ tractatuũ inter se ē. qꝛ sꝑ isti sequũt̄ q̄ magis accedit ad nouam logicam ⁊ isti p̄cedũt q̄ habēt ordinez et cōueniētiam cũ veteri logica. ⁊ sic tractatus obligatorioꝝ est prim⁹ qꝛ obligatio fit in vna ꝓpositōe tm̄ dũmodo est admissa aut negata. sed tñ finis obligatōis nũq̄ꝫ fit nisi in argumētatōe. qꝛ aliq̇s intēdit ꝑ obligatōnē aliqua possibilia cōcessa ducere ad aliq̄d impossibile qd̄ non fit nisi in argumētatōe. Sed insolubilitas ñ est nisi in duabꝫ ꝓpōibus quaꝝ vna implicite cōtinetur in alia. licꝫ nō ƀm actũ explicitũ. sicut in ista ꝓpōne ois ꝓpō est negatia iplicite icludit̄ sua ꝯdcōria scꝫ aliq̄ ꝓpositio nō ē negatia qꝛ ipā met ē affirmatia. Sꝫ in cōseq̄ntijs sꝑ req̇rũt̄ due ꝓpōes explicite ⁊ iō ibi est maior accessus ad nouā logicā vt dđo hō currit. g̊ aīal currit
Primo g̊ loco ponit̄ tractat⁹ obligatorioꝝ in cui⁹ exordio tāgit duo p̄ncipia ex q̇b⁹ tractat⁹ obligatoriorũ et insolubiliũ eliciũt̄. ⁊ qꝛ p̄ncipiũ tractat⁹ insolubiliuꝫ postea tāgitur iō hic solũ cōsiderandũ est ꝙ sit p̄ncipium isti⁹ tractat⁹. Pro quo notandũ ꝙ p̄ncipiũ ex q̊ iste tractat⁹ obligatorioꝝ elicit̄ sumit̄ ex nono metaphice. et p̄mo p̄orũ vbi dicit Aresto. ꝙ possibili posito in esse nullũ sequit̄ incōueniēs vl' impossibile. ⁊ ideo tota scīa ista in illo p̄ncipio fundat̄ qꝛ scīa obligatorioꝝ in h̄ cōsistit ꝙ aliq̇s cōcedat ml'ta possibilia ƀm cōditōeꝫ obligatōis ⁊ illa sic defendat ne cogat̄ ex illis ꝯcedere aliqd̄ ipossibile lꝫ aliq̄ñ ⁊ sepe cogat̄ ꝯcedere aliqd̄ falsuꝫ

Qr — Quid sit subiectũ tractat⁹ libri obligatorioꝝ
Dōm ꝙ ꝓpō obligistica id ē ꝓpō ad c⁹ affirmatōeꝫ vl' negatōeꝫ fcā ē obligatō. qꝛ de illa ꝓpōe h̄ p̄ncipal'r determiat̄. ⁊ passio p̄ncipalis scꝫ obligatio demōstrat̄ sibi ineē ꝑ ꝓpa p̄ncipia igit̄. Et tñ iste tractat⁹ intitulat̄ tractat⁹ obligationu ꝫ siue de obligatōe. qꝛ scie cōsueuerũt denoīari ab illa qd̄ ē nob̄ notius in illa scīa ⁊ h̄ cōit̄ ē passio qꝛ nos ipoim⁹ rebꝫ noīa ƀm ꝙ res ꝯgnoscim⁹ lꝫ tñ multa alia in scīa. scꝫ principia ⁊ subiectũ sunt notiora quo ad naturā

Ar — Obligatio spectat ad iuristas. g̊ nō ad logicũ
Dōm ꝙ dupl'r ē obligatio q̄dā ē real' q̄ ē iuris vicl'm q̄ necitate extrīgimur alic⁹ soluende rei ƀm nr̄e ciuitatis iura ⁊ cāt̄ ex ꝯtractu q̊dā q̇ ē int̄ emētē ⁊ vēdētē. vl' etꝫ ƀꝫ aliā ꝯmutatōeꝫ. ⁊ sic spectat ad iuristas. Alio° accipit̄ silitudiarie ꝑut accipit̄ ƀꝫ sil'itudinē real' obligatōis siue ciuil'. ⁊ sic accipit̄ h̄ qꝛ sicut ī reali obligatōe aliq̇s obligat̄ ex eo alti qd̄ aliq̇d ab eo recipit. sic etꝫ rñs q̄ñ recipit ꝓpōeꝫ ƀꝫ aliquē statuꝫ ab oꝓponēte tũc stati ē obligat⁹ ad rñdē^m sibi ƀꝫ exigētiā ta

Qr — Quis sit fis isti⁹ tractat⁹ (lis ꝓpōis admisse
Dōꝫ ꝙ ei⁹ ē dupl'r fis. vn⁹ p̄ncipal' q̇ ē vt aliq̇s ꝑ noticiā eoꝝ q̄ h̄ dicũt̄ euitꝫ deceptōem et icōueiēs scꝫ ꝯcessionē ꝯdcōriaꝝ ꝓpōnũ. Ali⁹ ē min⁹ p̄ncipal' q̇ ē ducere rñtē ad ꝯdcōria. Et dr̄ mi⁹ p̄ncipal' qꝛ scīa poti⁹ respicit sciētē cũ sit ꝑfectō ei⁹ q̄ꝫ respiciat illum ad quem scientia dirigitur

Aclit⁹ phoꝝ p̄nceps Ar'. scđo ethicoꝝ ars iq̇t ⁊ v'rt⁹ stꝫ ĉca difficilia. tāgit āt signt' duo sƀ breuiloq̇o q̄ sua ꝯsueuerũt difficl'tate nouicios dire illaq̄are p̄mũ poit̄ prio p̄oꝝ. ⁊. ix. meta. videlicꝫ possibili poito i eē nllũ scq̇t̄ ipossibile Scđꝫ hētur. iiij: meta. đ q̊dā spēali ac q̄si mōstruoso gñe ꝓpōnũ. q̄ sua ƀcatōe itimũt seipās. qꝛ ex ita eē sicut dircā ƀcatōe repñtāt. q̄dā reflexione se f'lificāt. q̄ ꝑpt' pat'na autoꝝ sollicitudo sƀ duobꝫ opuscul' scꝫ tractatu obligatōnũ ⁊ tractatu isolubiliũ artē ꝑstrixit. q̄ ibuti noui cũ rñdēdo ⁊ opponēdo se valcāt a laq̇is eruere ⁊ alios ipitos tenacit' irritare Jtaqꝫ ad p̄fata opuscula manũ mittēs tractatũ đ obligatorijs prio aggrediēdo q̄rũdā t'mioꝝ restat descriptōes p̄mittere scđo nō nl'las regulas necessarias apponere Deiñ t'cio paucoꝝ exēploꝝ p̄cticaꝫ grā plenioris declaratōis finaliter subiũgere Quātũ ad p̄mũ ponit̄ descriptio obligatōis q̄ ab aliq̇bus datur tal' Obligatio ē p̄fixio alicui⁹ enũciabil' ad sustinēdũ ƀm aliquē statum videlicet affirmatiue negatiue vl' dubitatiue potest etiā aliter describi Obligatio ē p̄fixio alicui⁹ enũciabilis possibil' ad sustinēdũ ne sequat̄ ipossibile que descriptio consonat ꝓpositioni Arestotilis p̄mo prioꝝ que est Ex concesso vl' admisso possibili nullum sequitur impossibile. q̄ꝫ nis descendendo ƀm triplicem statũ solet hic euenire Et notandum ꝙ sicut non est prefixio perfecta nisi respondentis concessus interueniat. ita proprie obligatō nō est nisi respōdēs qd̄ sibi p̄figit̄ admittat Si eñ opponēs dicat pono tibi istā oīs hō ē rome nō ē fcā obligatō donec dicat respōdēs admitto. q̊ fcō ē q̄si inter opponētē ⁊ rñdētē q̄dā lit'is ꝯtestatō Et illa ꝑs obligatōnis ad quā sustinēdũ ifra tp̄s obligatōis ipse rñs sua admissiōe se restrigit Vl' sic scđa đscriptio est ip̄ius obligati q̄ talis est

Jste ē tractat⁹ obligatorioꝝ ī c⁹ exordio tāgit p̄ncipia ex q̇bꝫ tractat⁹ obligatorioꝝ ⁊ isolubiliũ trahũt̄ dicēs vt pꝫ ī l'ra. deiñ aggredit̄ tractatũ obligotorioꝝ quē sƀdīdit ī tres ꝑtes. Jn p̄ia poit descp̄tōes aliq̊ꝝ t'miorũ ī hac arte nccāioꝝ. Jn scđa poit q̄sdā r'gl'as q̇bꝫ intellect⁹ ī hac arte regl'at̄. Jn t'cia sƀiũgit q̊rũdā exēploꝝ p̄cticā grā plenioꝝ declaratōis. Quātũ ad p̊^m poit duas diffitōes obligatōis. q̄ꝝ p̄ia ē gñal' ⁊ 2ª spēal'. Pria ē obliga° ē p̄fixio alic⁹ enũciabil' ad sustinē^m ƀꝫ aliquē

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-222/0396
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG